

ירושלים של זהב

אור הרים צלול כיין
ורח אורנים
נישא ברוח הערביים
עם קול פעמונים.

ובתרדמת אילן ואבן
שבויה בחלומה
העיר אשר בדד יושבת
ובליבה חומה

ירושלים של זהב
ושל נחושת ושל אור
הלא לכל שיריך
אני כינור
ירושלים של זהב
ושל נחושת ושל אור
הלא לכל שיריך
אני כינור

איכה יבשו בורות המים
כיכר השוק ריקה
ואין פוקד את הר הבית
בעיר העתיקה.

ובמערות אשר בסלע
מייללות רוחות
ואין יורד אל ים המלח
בדרך יריחו.

ירושלים של זהב...

אך בבואי היום לשיר לך
ולך לקשור כתרים
קטונתי מצעיר בניך
ומאחרון המשוררים.

כי שמך צורב את השפתיים
כנשיקת שרף
אם אשכחך ירושלים
אשר כולה זהב

ירושלים של זהב...

חזרנו אל בורות המים
לשוק ולכיכר
שופר קורא בהר הבית
בעיר העתיקה.

ובמערות אשר בסלע
אלפי שמשות זורחות
נשוב נרד אל ים המלח
בדרך יריחו.

הכותל

עמדה נערה מול הכותל
שפתיים קרבה וסנטר.
אמרה לי: "תקיעות השופר חזקות הן,
אבל השתיקה עוד יותר..."
אמרה לי: "ציון הר הבית"
שתקה לי: "הגמול והזכות",
ומה שזהר על מצחה בין ערביים
היה ארגמן של מלכות.

הכותל - אזוב ועצבת,
הכותל - עופרת ודם.
יש אנשים עם לב של אבן,
יש אבנים עם לב אדם.

עמד הצנחן מול הכותל,
מכל מחלקתו רק אחד
אמר לי: "למוות אין דמות אך יש קוטר -
תשעה מילימטר בלבד..."
אמר לי: "אינני דומע",
ושב להשפיל מבטים,
"אך סבא שלי, אלוהים היודע,
קבור כאן בהר הזיתים".

הכותל - אזוב ועצבת...

עמדה בשחורים מול הכותל
אמו של אחד מן החי"ר.
אמרה לי: "עיני נערי הדולקות הן
ולא הנרות שבקיר".
אמרה לי: "אינני רושמת
שום פתק לטמון בין סדקיו.
כי מה שנתתי לכותל רק אמש,
גדול ממילים ומכתב".

הכותל - אזוב ועצבת...

עמד מול הכותל עימנו
הרב הישיש בתפילה.
אמר לי: "אשרי שזכינו כולנו"
ושב, וזכר, לא כולם.
עמד בדמעה מנצצת
יחיד בין עשרות טוראים.
אמר לי: "מתחת לחאקי, בעצם,
כולכם כוהנים ולווים

הכותל אזוב ועצבת...

מעל פסגת הר הצופים

מעל פסגת הר הצופים
אשתחוה לך אפיים
מעל פסגת הר הצופים
שלום לך ירושלים!
אלפי דורות חלמתי עליך,
לראות, לזכות, באור פניך!

ירושלים, ירושלים,
האירי פניך לבנך!
ירושלים, ירושלים,
מחרבותיך אבנך!

מעל פסגת הר הצופים
אשתחוה לך אפיים
מעל פסגת הר הצופים
שלום לך ירושלים!
באלפי ברכות היי ברוכה!
מקדש, מלך, עיר מלוכה!

ירושלים, ירושלים,
אני לא אזוז מפה!
ירושלים, ירושלים,
יבוא המשיח, יבוא!